

Varjukannikesed põevad

REPRO

Vaatamata igasugustele nõuanne-tele, kimbutavad sügisel ja kevadel varjukannikesi mitmesugused hädad. Sagedamini esineb lehe- ja õievarte närbumist, südamikulehede halliks muutumist ja kängumist, lehevarte ja lehtede hapraks minekut, lehtedele heledate laikude teket.

Närbuvate lehevarte alumisel osal olen märganud halli kirmet. Paaril korral on lehtedel olnud valge kirmega laike.

Kuidas saaks ilusat toalille terve hoida?

Vastab

VÄINO PALLUM

Korduma kippuvat sügisest haigestumist põhjustab liigniiskus, seisv õhk, valgusevaegus ning samal ajal ka toa madal õhusoojus. Varjukannikese ehk säntpoolia lehe- ja õievarte pehmenemist ja närbumist soodustavad puudulikud kasvutingimused, mis nõrgestavad taimi ja avavad tee seenhaigustele, eeskätt hahkhallitusele.

Selle haiguse esmatunnused ilmnevad lehe- ja õievarte alusel vesiste laikudena. Kestva niiskuse korral moodustub sinna patogeeni (*Botryotinia fuckeliana*) hall tolmav eoskirm.

Varjukannikese südamikulehede närbumine koos mõhnataoliste paksendite tekkega lehtedel ja lehtede ebanormaalne karvasus viitab mulla liigniiskusele või kõrgele mullasoojusele, mis võib tulla liiga soojast kastmisveest. See võib tekkida ka altpoolt soojust kiirgavast küttekehast. Niisugust kasvuhäiret võib esile kutsuda veel toitainete liig üleväetamise korral.

Taime südamikulehed hallinevad ja känguvad liigse kastmise ning järskude temperatuurimuutuste koosmõjul.

Lehed ja lehevarred muutuvad ülihapraks ja kergesti murduvaks boori omastamise häirete puhul. Niisugune olukord tekib, kui substraat on liiga leeliseline.

Heledad valkjaskollased, osalt pruunikad ebakorrapäraseid ja teravalt piiristunud laigud tekivad lehtedele heledast, otse taimele langevatest päikesekiirtest. Kahjustus süveneb eriti siis, kui kastmisest jäävad lehtedele veepiisad. Samasugune pilt ilmneb ka jaheda kastmisvee sattumisest päikesest soojenud lehtedele.

Valge kirmega kaetud laike tekitab lehtedele jahukaste (*Oidium* sp.). Nakkuse esmatunnused ilmnevad üksikute valkjate täpikestena ja väikeste jahukate laigukestena. Haiguse süvenedes katavad laigud suure osa lehepinnast ning võivad ilmuda ka õievartele ja õienuppudele. Nakatunud koed tumenevad ja kuivavad.

Jahukastesse haigestumist soodustavad temperatuuri järsud muutused, puudulik valgus, suur õhuniiskus, seisv õhk ning lämmastikurohkus samaaegse kaaliumivähesusega.

Ilusate hästi õitsevate ja terve varjukannikeste jaoks tagage nõrgalt happeline (pH 6,5) kasvusubstraat (muld), püsiv õhu- ja mullasoojus – mõlemad 20–22° piires ning kaitse ereda päikese eest. Selle nõude kohta sisaldub vihje juba taime nimes. Valvake, et õhk ja muld ei oleks liigniisked. Valgusevaesel ajal ei tohiks õhuniiskus ületada 60–65%.

Samuti ärge laske kasvumullal liiga kuivaks muutuda. Parim kastmisvee soojus on toatemperatuuriga võrdne, 20–22°. Seepärast hoiduge kastmisest liiga külma ja liiga sooja veega.

Nii nagu taim ei talu otsest eredat päikest, ei sobi talle ka tõmbe- tuul. Väetamisel andke taimele piisavalt kaalium- ja fosforväetisi ning mikroelemente.

Varjukannikest korrastage pidevalt, s.t kõrvaldage haigestunud, surnud või närbumine taimaosad. Seejuures ärge lõigake, vaid rebige nad lahti.

Hahkhallituse tõrjeks kasutage Switch (2 g/l) või kaaliumpermanganaadi kergelt lillat nõrka lahust, kuid vältige viimase sattumist õitele. Jahukaste varjases astmes aitab ka põldosjatee, hiljem tuleb teda selle vastu pritsida Topas 100 ECga (0,3–0,5 ml/l).